

Lucky Strike (Ron Broekhart)

Mijn vader Isaac was in zijn jonge jaren niet alleen een goede voetballer, een trompettist in de plaatselijke fanfare, maar ook een goede amateur toneelspeler. Zo'n type die de lachers op zijn hand had. Althans, dat heb ik van horen zeggen. Ik pestte hem er altijd mee door te zeggen dat hij een rijke fantasie had. Ik wist wel beter want er was bewijs genoeg voor al zijn talenten en zijn leeftijdgenoten konden dat vaak beamen. Ondanks het feit dat je altijd wel met hem kon lachen had ik hem ook graag eens op het toneel aan het werk willen zien.

Isaac Johannes Broekhart kwam uit een christelijk nest en ging regelmatig op zondag naar de Grote Kerk in zijn geboortestad Maassluis. Een combinatie waar stadgenoot Maarten 't Hart veel en vooral afkeurend over heeft geschreven. Alles wat buiten de visie van de kerk viel, was Sodom en Gomorra. De kerk was streng en meneer pastoor kwam in de jonge jaren van mijn ouders regelmatig op bezoek om te informeren of er al een nieuw kind op komst was. Onder het motto 'ga heen en vermenigvuldig' ging hij de kerkgangers langs om Gods woord kracht bij te zetten. Liefde was ver te zoeken en zeker niet van hetzelfde geslacht. Mijn vader was in dat milieu opgegroeid en kon er op latere leeftijd nog niet goed mee omgaan. Ook al probeerde ik hem ervan te overtuigen dat homo's en lesbiennes ook recht hebben op liefde en geluk, hij kon het moeilijk accepteren. Dat veranderde na zijn pensionering en inmiddels was er een nieuwe tijd aangebroken. De jaren '90.

Ik groeide op met de vele verhalen van mijn vader die hij had meegemaakt in de oorlogsjaren. Gek genoeg zat er ook altijd het verhaal bij dat hij in zijn diensttijd in de bus van Maassluis naar Den Haag een sigaret kreeg aangeboden van een man die naast hem zat. 'Ik zal het nooit vergeten' zei hij dan, 'het waren Lucky Strikes en ik voelde heel even zijn zachte handjes toen ik de sigaret wilde aannemen'. Toen mijn vader opstond om uit te stappen bij de halte van de kazerne, vroeg de man of ze morgenavond weer af konden spreken. Mijn vader bedankte vriendelijk. Aan zijn kolderieke manier van vertellen van dit verhaal merkte ik toch een soort acceptatie en dat werd helemaal duidelijk tijdens een dagje Amsterdam.

Op een mooie zomerdag nam ik mijn vader een dagje mee uit naar de hoofdstad. Hij vond het allemaal te druk en er liepen volgens hem ook heel veel rare lui rond. Dat werd nog erger, want ik ontdekte een grote tent voor het paleis op de Dam en kon mij herinneren dat er een actie tegen aids werd georganiseerd. Ik zag dat er ook heel veel bekende Nederlanders richting die tent liepen. We zaten er middenin. Ik zei opgewonden tegen mijn vader, nadat ik de situatie had uitgelegd 'kijk pa, Andre van Duin, Jacques d'Ancona, Jos Brink, Robert Long, allemaal homo's met hun partners'. The Gay Parade bestond toen nog niet en ik genoot daarom van deze bijzondere situatie. Maar ik zag na een paar minuten in mijn ooghoeken dat iedereen aandacht had voor iets anders. Ik draaide mij om en zag mijn vader met uitgestrekte armen voorover leunen tegen een lantarenpaal. Alle omstanders keken bezorgd en boden hulp aan de man die blijkbaar onwel was geworden. Mijn vader draaide zijn hoofd naar mij toe en zei met een niet te onderdrukken glimlach 'ik trok het even niet meer'. Ik zag mijn vader voor het eerst van mijn leven live on stage een act opvoeren. Voordat ik uitbarstte in lachen liet ik alle omstanders weten alles onder controle te hebben en nam mijn vader mee buiten het gezichtsveld. Ik kwam werkelijk niet meer bij. Isaac Johannes had op zijn oude dag zijn talent als toneelspeler gecombineerd met de acceptatie van homo's.